

saa haardt trænger til. Men til at optage en Bladdebat føler jeg ingen Trang. Dette vilde efter de mange Erfaringer, jeg har, blot føre til en endeløs Avisfejde uden noget som helst Udbytte. Heri er Sparekassens øvrige Bestyrelse, som i Dag har været samlet til sit ordinære Møde, ganske enig med mig. Vor Sparekasse er saa vel funderet, at den vil kunne modstaa ethvert Angreb, særlig da jeg i flere Aar har vidst, at man lurede paa en Lejlighed til at ramme mig gennem Sparekassen, og derfor har forberedt mig derpaa. Jeg ønsker kun at sige til Tillidsmændene — hvad vel for Resten er ganske overflødig —, at alle Angrebene ere ganske grundløse og navnlig, at der ved Regnskabsopgørelserne intet er ladet ude af Betragtning, saa at de Krone for Krone og Øre for Øre vise, at alt, hvad der skal være, ogsaa er der. Hidtil have Angrebene været uden Virkning, idet Forretningen gaar sin rolige Gang. Men Lejligheden er nu for Tillidsmændene til paa ny ligesom ved det store Angreb paa Sparekassen for 31 Aar siden at vise, at de ere deres Kald voksne ved at tilbagevise al den ondsindede Sladder, som sættes ud. Men skulde Tillidsmændene mene, at disse Angreb, som skyldes personligt Had til mig, bedst bringes til Ophør ved min Fra-træden, skal min Person ikke paa nogen Maade blive nogen Hindring derfor. Ærbødigst, A. Alberti.“

Se, jeg ønsker at sige dette, at hvis Alberti paa det Tidspunkt, hvor han sendte denne Skrivelse ud, havde haft en Injurie-sag gaaende med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) eller med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) eller med mig eller med hvem andre, der havde fremsat Angreb paa ham her i dette Ting, og den havde skullet paadømmes paa den Tid, var vi alle sammen blevne dømt for Injurier mod den Mand. Saa meget er et Injuriesøgmaal værd. Derfor siger jeg, at den Mand, som skal bruge den Slags Vold og den Slags Hævn i sin offentlige Gerning, bærer sig meget urigtigt ad. Ad den Vej rense vi ikke ud i vort offentlige Liv.

Men til Udrensning trængte vi for Resten. Jeg maa derfor minde den nuværende højtærede Finansminister om et ganske uindfriet Løfte fra hans Side. Da vi i September de Fjore samlede, tillod jeg mig paa det radikale Venstres Vegne at tilskrive de forskellige Partiformænd her i Rigsdagen, om de vilde støtte et Forsøg

paa at faa forbedret vort offentlige Liv derigennem, at Bensystemet blev afskaffet i det politiske Liv, at der blev truffet Lovbestemmelser om, i hvilke Tilfælde en Rigsdagsmand kunde forfremmes til eller faa tildelt en lønnet Stilling uden at maatte forlade sin Stilling som Rigsdagsmand, og om, i hvilke Tilfælde en Embedsmand maatte have lønnede Stillinger ved Siden af sit Embede, noget, der navnlig er af Betydning for dem, der beklæde Dommerhvervet. Den højtærede Landbrugsminister, som den Gang var Formand for Reformpartiet, svarede mig, at det havde de for længe siden tænkt paa i Reformpartiet. Det var for Resten mærkeligt nok, at de for længe siden havde tænkt paa det i Reformpartiet. Det var et Udtryk for, at deres Samvittighed havde slaaet dem selv, for hele dette Bengnaversystem er jo indført siden Systemskiftet i 1901, saa at det nu overskygger hele vort offentlige Liv. Men det har mindre at sige. Men den højtærede nuværende Finansminister svarede, at det forekom ham, at det var en Sag, der burde løses ved Regeringsinitiativ, og deri kunde jeg give ham fuldkommen Ret, at det var heldigt, hvis et saadant Lovforslag blev vel overvejet i Administrationen, inden det blev fremsat, og blev overvejet fra saa mange Sider, som man er i Stand til at overveje det i Administrationen. Og da jeg paa det Tidspunkt, hvor den nuværende Finansminister udtalte dette til mig, var sikker paa, at det var ham, der skulde danne det næste Ministerium, at han var den snart kommende Konseilspræsident, glædede jeg mig i høj Grad og haabede paa, at et saadant Forslag snart maatte fremkomme paa Ministeriet Neergaards Initiativ. Nu er desværre Ministeriet Neergaard gaaet af. (Stemmer: Desværre?) Ja, desværre, hvad den Sag angaar — desværre uden at gøre noget Skridt for at løse denne Sag. Det er meget beklageligt. Det havde været meget ønskeligt, om man blandt alt det meget Oprydningsarbejde, som tiltrænges i vort offentlige Liv, dog havde været i Gang med at gøre denne Gerning.

Parkov: Der er indløbet nogen Misforstaaelse af mine Udtalelser forleden om det radikale Partis og det socialdemokratiske Partis Forhold til Sagkundskaben. Man har af mine Udtalelser villet faa det Indtryk, at jeg forbavsedes over, at disse to Partier henvendte sig til Sagkundskaben. Man har spurgt mig, om jeg da syntes, at der var noget ondt i, at man